

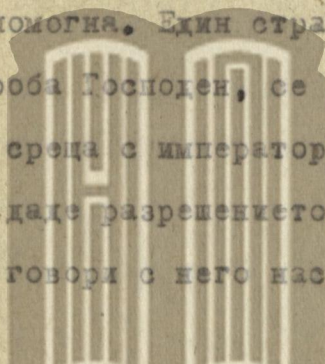
си куманска прислужница министъ

Тя прати по старата ^{сладки} и вино на пленника. И зачака изтърпнала.

Но старата се върна смутена и невесела. Императорът бил много тъжен, лежал безмълвен на ложето си и на всичките ѝ увещания само поклащал глава и нищо не отвърщал.

Ярост избухна в гърдите на царицата. Струваше ѝ се, че обещавя. А трибваше на всяка цена да го види. Да му съобщи решението си. Докато е време, защото Калоян готвеше тежка бран, заедно с ромейските си съюзници срещу Анри, брата на Бодуена. Те трибваше да избягат преди да се поведе войската, преди Калоян да е унищожил съвсем империята на латините. Но къде да го види? Как да му каже?

Случаят ѝ помогна. Един странствуващ монах, който пътувал на поклонение за гроба Господен, се бе отбил в Търново и бе поискал да му ^{се} отреди среща с императора. Царица Целгуба позвика монаха в палата и му даде разрешението. Но преди да го прати при пленника, тя дълго говори с него насаме в приемната.

Глава XXVIII

Дълбока въздишка разкъса гърдите на рицаря и очите му жадно поглъщат през решетките на прозореца, късчето ослепително синьо небе, въз което се топят огромни седефени облаци... Стотици дребни птици чертаят с тънките си тъмни снаги, дълги черни ивици в далечината. Някои от тях с остри викове се блъскат в решетките на прозореца.

Пак сам. Пак затворен. Отнета му бе и последната утеха на свежите благоуханни градини.. Той не смееше вече да пристъпи там. Боеше се от черните очи на куманката и от пламъка на ^{безразсъд} ~~бесчината~~ ѝ страст. ⁴¹¹ Боеше се да сгречи пред паметта на покойната си жена, пред доверието на великодушния цар. ^{Защото Борден след ширити не императрицата от възди в ордена на рицарите - Тамплиери и бием дал обет за целомъдрене}